

[Mølgaard.]

marts 1975 sikrer en ligestilling eller en neutralitet mellem de løn- og arbejdsvilkår, man byder på det private arbejdsmarked, og dem, det offentlige byder sine ansatte.

Jeg tror som sagt, at dette er det egentlige formål med dette forslag. Men er det tilfældet, må jeg bebrejde forslagsstillerne, at de ikke i forslaget eller i fremsættelsen siger det klart.

Jeg må sige, at er dette formålet, kan vi godt støtte dets gennemførelse fra retsforbundets gruppes side. Vi finder det urimeligt, at man i den offentlige sektor overbyder det private arbejdsmarked. Det er urimeligt over for det private arbejdsmarked, idet det påfører dette en unfair konkurrence, og det er urimeligt over for skatteborgerne, som må betale gildet.

Men lad mig understrege, at underbud fra det offentliges side vil være lige så galt. Det vil være urimeligt over for de mange, der påtager sig det krævende job at løse uhyre fornuftige og nødvendige opgaver inden for den offentlige sektor, og der gøres meget nyttigt arbejde dér. Postbude, politibetjente, kontorfolk, lærere og sygeplejersker skal bestemt have en anstændig løn. Får de det ikke, bliver det såmænd i det lange løb også et overgreb over for skatteborgerne, for tilgangen til den offentlige sektor vil da stagnere, dem, man får til opgavernes løsning, vil være de mindre egnede, for billig arbejdskraft kan blive dyr i det lange løb, det har mange private arbejdspladser måttet erkende.

En ganske anden ting er, at en del af de opgaver, det offentlige i dag påtager sig, heller ikke efter retsforbundets opfattelse burde være statslige eller kommunale opgaver; disse opgaver kunne løses ved privat initiativ i private virksomheder og organisationer. Det vil retsforbundet gerne arbejde for sker, men det er ikke vejen hertil at skære ned over en bred front i løn- og arbejdsvilkårene for offentligt ansatte.

Der er måske grupper, der i dag har fordelagtigere lønvilkår hos det offentlige end på det private arbejdsmarked. Lad os få det rettet op i forbindelse med næste overenskomstfornyelse. Jeg har bestemt tiltro til, at regeringen vil arbejde for det, og det fortjener den støtte til. Men lad os ikke bilde

hverken os selv, hinanden eller andre ind, at det er det generelle billede.

Helt ude på overdrevet er den påstand, der fremføres i dette forslags bemærkninger. Det hedder, som også fremdraget fra anden side, at en afgørende baggrund for samfundets sygdomme er, at de offentligt ansatte har bedre økonomiske kår end dem, der er beskæftiget i produktionen. Det står der uden noget som helst forbehold. Jeg har noteret mig, at en af forslagsstillerne er læge. Hvis han var lige så dårlig til at diagnosticere de menneskelige sygdomme, som han her er med hensyn til samfundets sygdomme, ville han blive frataget sin praksisret. Jeg tror ikke, der er grund til at betvivle, at hr. Erlendsson udfører et nyttigt stykke arbejde som læge, men som samfundslæge må jeg advare imod hans teorier. Det er kvaksalveri af den anden verden at forklare samfundets økonomiske sygdomsproblemer med det her forhold uden nogen modifikationer.

Jeg tror ikke, at LO-områdets dyrtidsregulering i det hele taget umiddelbart lader sig overføre til den offentlige sektor. Der er jo forskel på formålet med den dyrtidsregulering, man opererer med inden for LO-området, og den, man opererer med inden for den offentlige sektor. Inden for det private område sker der en lønudvikling ad 3 veje. Der sker nemlig en dyrtidsregulering, der sker nogle egentlig ubetingede, ved overenskomstfornyelsen fastsatte, lønreguleringer, og der sker for det tredje en lønglidning. Disse tre ting tilsammen skal hos det offentlige ækvivaleres alene ved to ting, nemlig ved en dyrtidsregulering og ved, hvad man aftaler ved selve overenskomstfornyelsen.

Hvis ikke de to portioner i hvert fald tilsammen er større end de tilsvarende portioner på det private arbejdsmarked, er det, vi oplever, at det offentlige sakker bagud, og det vil vi i hvert fald ikke være med til at bidrage til fra retsforbundets side.

Som sagt, skal der være nogen fornuft i det, man vil med dette forslag, skal det omformuleres ikke så lidt under det udvalgsarbejde, der forestår, og det spørgsmål, der bliver tilbage, er i grunden, om det, hvis vi skal have noget fornuftigt ud af dette, så overhovedet er vejen at begynde at ombrodere på disse 8 linjer. Mon ikke der findes andre politiske veje til fornuftsmæssige resultater? Jeg tror det.